

8. MAI

«8. Mai» kommer ut i Kristiansund N. — Postadresse boks 41. — Kontor: Nedre Enggate 20 II. — Abonnementspris kr. 16,— pr. år, løssalgspri 40 øre. — Annonsepris kr. 0.32 pr. m/m. — Fåes i kioskene hver lørdag.

Hvorfor smisker Arbeiderpartiet for kongemakten?

Er kuvendingen en karnuflasje for partiets slette politikk før 9. april?

Det ligger mere enn vanlig oppor- tunisme bak denne kursendring

Engang skrev redaktør Torolv Fanebust: «Da Norge ble dør- matte mellom Hitler og Churchill». Idag er denne «dørmat- ten» blitt det ømme punkt. Overlege Scharffenberg har gjort sitt til at det gjør så ondt, at makthaverne ikke er istand til å si et ord. Hans påpeken av at regjeringen Nygaardsvold tillot fransk- britiske generalstabsoffiserer til å inspisere vel skikkede landnings steder i Norge, mens England og Frankrike drev krig mot Tysk- land, er sannelig ikke så liketil å forsvare. Den beste taktikk er derfor å tie det hele ihjel. Hvis man skulle si noe i denne forbin- delse, ville man ganske sikkert komme til å røpe ting, som for all del må holdes hemmelig. Denbritiske «bilagent» Eric Smith og den britiske minister i Oslo, Sir Cecil Dormer, ville i tilfelle man begynte å rote i disse sakene bli såpas klare i bildet, at enkelte av våre «store» ville føle seg ille berørt.

I en artikkel som vi for en tid siden fikk fra vår gamle medar- beider Ivar Frihaug-Osa, kom- mer han inn på forskjellige ting i forbindelse med «Norge som dørmatte». Og han skriver bl. a.: «I tusenvis av 17. maitaler er det påpekt, at den franske revo- lusjon satte sitt preg på den nor- ske grunnlov. Men det kan da umulig være Ludvig den fjorten- des liv og levnet, som har inspi- rert Chr. M. Falsen til å gi para- graf 5 den form som den fikk.

Vi hadde engang en modig mann her i landet som het Chri- stopher Bruun. Han var ingen republikaner og ingen kongeha- ter. Men denne klausulen om Kongens hellighet og ulastelighet ville han ha fjernet fra grunnlo- ven. I sitt tidsskrift «Om Chri- stensamfunnets Synder» sier han blant annet:

«Persons anseelse overfor Kon- gene, taushet overfor deres for- brytelser er en av prestenes og hele kristensamfundets hersken- de synder».

Etter at Bjørnson i 1877 hadde gitt ut sitt drama «Kongen», tør- net han sammen med Bruun i en

Når vi tenker tilbake på vår egen tids innstilling til konge- dømmet etter at det tok fast bo- pel på Slottsbakken, så er det jo i første rekke regjeringspartiets kuvending som har interesse:

I 30 år drev partiets represen- tanter «majestætsforbrytelse» v/ å gjøre anfall på kongens lovbe- stemte appanasje. Da Nygaards- vold selv satt ved rådsbordet svik- tet motet.

I en årrekke demonstrerte par- tiets representanter sin forakt både for kongen og kongedøm- met ved å unnlate å møte frem- til hans obligatoriske stortings- middag. Ja, en av de fremste av representantene sammenlignet kongedømmet med «en råtten tann».

I dag ville de sikkert gå mann av huse for å slå ring om denne grunnlovsparagrafen. For skulle det lykkes å få «revidert» den, så ville kanskje visse ting komme for en dag bl.a. den virkelige grun- nen til at vi måtte oppleve den 9. april.

Men vi har ingen Christopher Bruun, som kan slå hull på den blasfemiske avgudsdyrkelse skr- iver Ivar Frihaug-Osa.

Vi kan være lyk- kelige vi som har'n Lange

Det ser ut til at Arbeiderpartiets utenriksminister, herr Lange er kommet godt innenfor døren i det amerikansk-engelske krithus. Og hvorfor ikke. Inntil denne dag har vi vel ikke hatt en mann her i Nor- ge, som har logret mere med halen for de store.

Siden han ble trukket fram i ly- set i 1945 har han vært en tro øyen- tjener. Han har utført de ordrer, som er blitt pålagt ham, og aldri har det vært svik i hans tanke el- ler nei i hans munn. Derfor kan og- så den engelske utenriksminister Morrison gi ham lovord. At sven- skene trakk litt på skuldrene og smilte sitt tvetydige smil da Mor- rison uttalte: «Norge er lykkelig som har en så fremstående uten- riksminister», er lett forståelig. Om Norges lykke vil komme til å vare er et annet spørsmål. Pravda mener ialfall at Norges sikkerhet er i vir- kelig fare. Men når vi har Morri- sons ord på at vi har en fremstæ- de utenriksminister, må vi gå ut fra at Pravda også denne gang har tatt feil. Det hjelper lite hva rus- serne mener når Lange får lovord av Morrison. Det er nok sikkerhet for Norge!

At en sovjetrussisk avis kan til- late seg å skrive at de amerikanske imperialister oppretter militære baser og forvandler de skandinavi- ske land til et springbrett for et mil- litært eventyr som forbereders», spiller da ingen rolle for oss. Vi har da Lange, og hvis han skulle klikke

Har riksadvokat Aulie bevisst skjernet embetsmenn som deltok i rettsoppgjøret?

En uaktsomhet av Riks- advokaten at Bjørnvik ikke ble suspendert høsten 1946

To av landssvikoppgjørets forgrunnsskikkelser, statsadvokate- ne Hafting og Bjørnvik, er avslørt som sedelighetsforbrytere. Haftingsaken er forlengst rullet opp med sine avskyelige detaljer. Nå står skandale nr. 2 for tur: — Bjørnviksaken.

I begge tilfeller dreier det seg om toppfigurer, som i vårt rettsvesen har funnet beskyttelse og spillerom for sine perverse tilbøyeligheter bak sin opphøyede maktposisjon.

Likevel var det motstrebende, at Riksadvokat Aulie satte etterforskin- gen mot Bjørnvik igang, trass i at sakens bakgrunn har vært kjent siden 1946. — Først da et stort antall an- meldelser forelå, fant Riksadvoka- ten det uholdbart å benekte de kjens- gjerninger han var fullt vitende om. Heller ikke forsøkene på å framstille statsadvokat Bjørnvik som den for-

fulgte uskyldighet lyktes, dertil ga av høringen av flere vitner et alt for pin- lig resultat.

Etter ikke å ha foretatt noe i sa- ken gjennom mange år, er Riksadvoka- ten i stann til å rekke sin tidligere medarbeider en hjelpende hånd — trass i alt. Anklagene mot Bjørnvik foreldet, hevder han, og lovens pa- ragraf 192 vil ikke kunne anvendes. Denne lyder slik:

«Den som med vold eller ved å frem- kalle

frykt for nogens liv eller helbred tvinger noen til utuktig omgjengel- se — — straffes for voldtekt med fengsel fra 1 til 10 år. Forsøk straffes på samme måte som full- byrdet forbrytelse».

Takket være Riksadvokatens for- sømmelser, vil Bjørnvik kunne siktes etter en langt mildere paragraf!

På grunnlag av Aulies befattning med og kjennskap til Bjørnviksaken al- lerede i 1946 og «8. Mai's» henstilling til ham i 1949 om å undersøke forhol- det reiser et alvorlig spørsmål seg. Har han bevisst skjernet Bjørnvik? Og har Aulie selv gjort seg skyldig i svik mot det lovverk han er satt til å hånd- heve?

Aulie.

Trumans minne!

Den første virkelige øyenvitne- skildring av atombombens ofre i Japan er skrevet av den ja- panske læge, Takashi Nagai og er utkommet på engelsk. Noen japansk utgave vil ikke komme, sålenge amerikanerne er herrer i Japan. Dr. Nagai skrev sin bok, mens han selv ventet på dø- den som følge av de skader, som han pådrog seg av gammastrå- lene. Han fikk aldri se sin bok på trykk.

På seksarsdagen kastet ameri- kanske fly kranter ned over Hiroshima, men intet blomsterflor kan dekke over den sivilisasjo- nens skam, som for alltid vil væ- re knyttet til president Truman og hans beslutning om den unø- dige ofring av hundreder tuse- ner japanske liv. Ved siden av myrderiene i Dresden vil atom- bombeheringen i Japan stå som skamstøtter over verdenskrig nr. 2.

Menneskevennen!

Churchill motsatte seg hjelp til den belgiske sivilbefolkning både under den første og den an-

Danmark er sterkt truet

DANSKENE STAR RETT FOR- AN GEVÆPIPENE, SIEE AME- RIKANSK SENATOR.

Privat til «8. Mai» fra Washington.

General Gruenther, som er Eisen-

brytelse er en av prestenes og hele kristensamfundets herskende synder».

Etter at Bjørnson i 1877 hadde gitt ut sitt drama «Kongen», tørnet han sammen med Bruun i en kvass feide om republikken. — Men Bruun ga alltid sine motstandere den honnør som han fant de med rette tilkom, og i et foredrag på Lillehammer det samme året uttalte han bl. a.:

«Jeg synes det er godt at Bjørnson har uttalt det som rører seg på bunnen av manges sinn. Jeg synes også det er godt for kongedømmet, at han man dig og fryktløst er kommet med den tale om kongedømmet som dets venner ikke har hatt kraft og innsikt til å komme frem med. For det er visst at kongedømmet trenger til å høre sannheten». Sålangt Bruun.

*

Men vi har ingen Christopher Bruun, som kan slå hull på den blasfemiske avgudsdyrkelse skriver Ivar Frihaug-Osa.

De «gode» turister

En kjent dansk forfatter som røper en meget skarp iakttagelsesevne, har skrevet en kronikk i Aftenposten om visse erfaringer fra sitt opphold i Paris. Fra fortaugskaféen ved den livlige boulevard har han studert representantene for allehånde nasjoner der de vandrer forbi. De gode nordmenn er naturligvis også med i paraden, og i et par linjer gir han følgende karakteristikk av dem:

— «Høj, som granen, og med sommersveden sæterhaar, en nordmand, bruddt ud fra provinsen Arendal, agerer han foslarmende international, ta mig fa'en.»

At en sovjetrussisk avis kan tilate seg å skrive at «de amerikanske imperialister oppretter militære baser og forvandler de skandinaviske land til et springbrett for et militært eventyr som forberedelse», spiller da ingen rolle for oss. Vi har da Lange, og hvis han skulle klikke har vi Hauge! Og at Pravda fremdeles slenger ut påstander om at Norge har lagt alt tilrette for å stille støttepunkter til rådighet for USA's flyvåpen, flåte og arme» må betegnes som bakvaskelse. Pravda burde jo vite, at både Lange, Gerhardsen og alle de andre i regjeringen — har dementert dette om støttepunkter.

Det eneste de nevnte herrer ennå holder fast ved, er at Norge fremdeles er med i A-pakten. Ved siden av denne hånd-på-hjerte-fredspakt, har vi som sagt: Lange plus Hauge. Kan vi så forlange mere. Alt dette er jo ifølge stortingsvedtak en gullkantet sikkerhet.

Norges Lange får Morrison-lovord, skriver Stockholms-Tidningen. Hvor lykkelig vi kan være.

Sov godt!

HØ-HØ.

Churchill motsatte seg hjelp til den belgiske sivilebefolkning både under den første og den annen verdenskrig, avslører den tidligere amerikanske president Hoover i sine memoirer, som nå publiseres i Colliers Magazin. Under den annen verdenskrig fikk Churchill støtte av president Roosevelt, og begge blokkerte hjelpevirksomheten.

Hoover beretter at han som sjef for «Hjelpekommisjonen for Belgia» søkte samarbeide med den britiske regjering i 1915. — Først da det lykkedes å stemme ned Churchill, som da var marineminister, og Kitchener, som var armeminister, kom samarbeidet istand.

Expresidenten omtaler videre at han det samme år forhandlet med tyskerne. Det gikk lettere å diskutere med dem og de kom hurtigere til et resultat, sier han.

AN GEVÆRPENE, SIER AMERIKANSK SENATOR.

Privat til «8. Mai» fra Washington.

General Gruenther, som er Eisenhower's stabssjef har overfor et senatsutvalg erklært, at Danmark spiller en ualminnelig viktig rolle i Europas forsvar mot et sovjet-russisk angrep.

«Danmark har en meget utsatt stilling», sa Gruenther, til dette tilføyde en av senatorene: «Danskene står rett foran geværpipene».

General Gruenther uttalte også, at da Danmark kontrollerer veien til og fra Østersjøen og alene ved sin geografiske posisjon inntar en viktig stilling er stillingen meget alvorlig. Men dette er imidlertid et av de spørsmål, som skal omhyggelig behandles. Størrelsen av en divisjon avhenger av hvilke oppgaver den får. Dette gjelder ikke minst for et land som Danmark. Og når en tenker på forsvaret av Danmark er det i sannhet en form for pinsvinnforsvar. En har ikke bruk for store enheter, men en mengde små, som vil være istand til å holde nøkkelstillinger. Men hvis en under slike omstendigheter skal kunne holde ut, er det nødvendig å ha sterke luftstyrker og soldater, som har den såkalte sjokkvirkning.

KARENE «ARBEIDER»!

President Truman har meddelt, at han fortsetter med sin korrespondanse med den sovjetrussiske president Sjvernik i forbindelse med Sjverniks plan om en femmakts-fredspakt.

Direktør Lorentz VOGT skriver i en kronikk i Dagbladet 11. 8. 51:

«De menn som har en sak å forsvare — den behøver slett ikke å være skitten — vil hvis de har mer autoritære tendenser enn demokratisk tankeevne møte ethvert avvikende synspunkt med fornærmelse — og da også med skarpere midler. Det gjalt Zola i Drefussaken, Bjørnson i Slettingsaken, Sæland i Hetlesaken, Chr. Krohg i Albertinesaken osv. Det møter i dag alle som ønsker klarhet over hva som er foregått siden frigjøringsen.....».

Det vest-europeiske forsvar inne i farlig periode

La oss ikke glemme «frigjøringsdagene»

Frigjøringsdagene i 1945 begynner å komme på avstand for mange, og selvfølgelig er det også fremtiden vi først og fremst skal samle våre interesser om. Men en skal likevel ikke glemme alle de tragedier og lidelser som disse dagene rommet, all den urett som ble begått og all den barbariske forakt for menneskerett som preget innledningen av rettssamfundets nye æra. Tilfeldigvis faller det oss i hende et brev fra denne tiden, som forteller hvordan seierherrene betraktet fruktene av deres frigjøringsverk.

Vi siterer: «Kan tro det er leven å gå til byen nu. Hver dag kommer det NS-fanger ut av fengslet og har vært til forhör. Folket skjeller dem ut etter noter, stikker dem med knappnåler og så videre. Her en dagen var det en av de store NS-ene som kom sist ut og skulle inn i bilen. En av Heimstyrkene skulle lukke bildøren igjen etter ham. Med vilje lukket han den litt for fort igjen, slik at han fikk fingren inn i en klemme. Vi hørte bare et ramaskrik inne fra bilen. HF lukket døren opp igjen, så han fikk fingren løs, mens han ropte: Det var litt bedre enn å rive fingrene av folk. Du kan nok forstå hvilken jubel det vakte blant oss tilskuere.

Med beste hilsener til deg fra Magnhild L. Larsen, Magnus Lagabøters gt. 54, Stavanger.

Ja, slik lyder sitatet, og det overrasker kanskje ikke alle at det er skrevet av en kvinne.

Russerne ligger langt foran i opprustningen

Først i 1953 er A-paktarmeen i kampberedskap

A-paktarmeen som nå holder på å bygges opp av general Eisenhower, løper stadig den risiko å bli akterutseilt av russerne ialfall til våren 1953, sier den kjente amerikanske militærskribent George Fielding Eliot, som nylig kom tilbake til USA etter en reise i Europa. Eliot forteller imidlertid i en lengere artikkel i tidsskriftet «Look», at den amerikanske overkommando arbeider med en spesiell plan for den farlige tiden.

Om alt går godt, skriver Eliot, har general Eisenhower i 1953 til sin rådighet 35 divisjoner, som ansees helt nødvendige for Europas forsvar.

En britisk offiser ved Eisenhowers høykvarter i Paris uttrykte seg på den måten da han ble intervjuet av Eliot: «I år hengir vi oss til bønner, 1952 kan vi begynne å håpe og i 1953 er vi klar til vårt arbeide — men bare under den forutsetning at vi til den tid er å finne i Europa».

Ifølge de opplysninger Eliot kommer med skal A-paktarmeen i slutten av 1951 ha omkring 22 divisjoner — seks amerikanske, fire britiske, to franske og to belgiske. De største vanskelighetene ligger imidlertid innenom det taktiske flys område. Bare

60 prosent av den flystyrke som er nødvendig for en arme på 22 divisjoner kan vi skaffe, skriver Eliot.

Situasjonen vil imidlertid bli ennå verre i 1952, og dette skyldes at markstyrkene kommer til å vokse fortere enn flystyrkene. Først i 1953, er den amerikanske og europeiske flyproduksjon kommet i full gang, men da vil også en hurtig forbedring inntreffe.

Kommunistisk femtekolonne i Brasil

Brasil har sin femtekolonne. Etter at den diplomatiske forbindelse mellom Sovjetsamveldet og Brasil er brutt, har Kominform overført hovedtyngden av sin virksomhet i Brasil til den polske og tsjekkoslovakiske legasjon. Det brasilianske statspolitiet har nylig konfiskert 3 store pakker med propagandamateriell fra Kominform adressert til forskjellige bedrifter og privatpersoner. Pakkene inneholdt kommunistiske filmer, gramofonplater og flyveblar. Den tsjekkoslovakiske ambassader i Brasil, Jan Cech, som i virkeligheten er russisk statsborger, er av pressen blitt beskyldt for å være leder for femtekolonnen. Det vil nok hende noe mere i denne sak, da statspolitiet er stemt for en grundig oppryddning.

Russerne dominerer helt i Litauen

Privat til «8. Mai» fra Stockholm

I følge de siste flyktninger som er kommet til Sverige viser det seg, at sikkerhetstjenesten, kommunikasjonene, handelen og forsvaret i Litauen helt domineres av russerne. — Imidlertid er de fleste professorer ved universitetene i Vilkna og Kaunas fremdeles litauere, men disse har fått ordre om å aktivisere landets kulturelle tilknytning til Sovjet.

For å etterkomme de russiske makt havers arbeid alle professorer og lærere på en eller annen avhandling, som på en eller annen måte lovpriser den store Stalin. Og den kritikk som blir rettet mot disse avhandlinger kon sentrerer seg vesentlig om lovprisningen var hjertelig nok.

Motstandsbevegelsen kjemper aktivt, og alle de forskjellige kampgrupper er nå sluttet sammen til en organisasjon som nå teller omlag 6000 mann.

fonplater og flyveblar. Den tsjekkoslovakiske ambassader i Brasil, Jan Cech, som i virkeligheten er russisk statsborger, er av pressen blitt beskyldt for å være leder for femtekolonnen. Det vil nok hende noe mere i denne sak, da statspolitiet er stemt for en grundig oppryddning.

Jeg var Quislings sekretær

Av

H. Franklin Knudsen

Kan nu bestilles gjennom alle norske bokhandlere

Utgitt på Eget Forlag i København på norsk

Hadde det svenske utenriksdepartement kjennskap til den tyske invasjon av Norge allerede 6. april?

Den svenske legasjonsråd Vendel påstår at han sendte rapport til den svenske Berlin-ambassade

Utenriksminister Unden søker å dekke skandalen ved hjelp av grunnfalske påstander

For omlag en måned siden offentliggjorde Dagens Nyheter at den svenske legasjonsråd Vendel, som i 1940 var svensk konsul i Stettin, den 6. april 1940 hadde sendt en rapport til den svenske ambassade i Berlin om at det var tegn som tydet på en invasjon i Norge var nær forestående.

Denne opplysning har ført til en ganske skarp meningsutveksling mellom den svenske utenriksminister og Dagens Nyheter. Utenriksdepartementet har i et kommunike opplyst, at ingen av de ved berlinambassaden ansatte høyere embetsmenn, kunne minnes at de har mottatt en slik rapport, som legasjonsråd Vendel påberoper seg. Det viser seg imidlertid nå, ifølge en redegjørelse som herr Vendel lot offentliggjøre den 22. august 1951, at en slik rapport er gitt til berlinambassaden. Allerede i 1942 hadde hr. Vendel muntlig og i 1945 skriftlig gitt utenriksdepartementet beskjed om åtte dags lys.

det han hadde hatt kjennskap til og i sin rapport gjort berlinambassaden oppmerksom på.

..Vendel og Dagens Nyheter mener derfor, at det innen den svenske berlinambassaden på den tid, måtte være en lekasje.

..For å svekke Vendels opplysninger, forsøkte den svenske utenriksminister i et åpent brev den 27. juli, å imøtegå de faktiske kjensgjerninger som Vendel hadde lagt fram. Dagens Nyheter hevder imidlertid, at utenriksminister Undens forklaring er bygget på uriktige opplysninger. Hele Undens brev er grunnfalske påstander — som er kommet fram for å dekke ting som skal hemmeligholdes.

Vi skylder å gjøre oppmerksom på at herr Vendel ble fratatt sin stilling, ganske sikkert som straff for at han hadde plapret ut med ting som ikke hadde dags lys.

Redaktør Forretningsfører
Arvid B. Arntzen Per Kvendbo
Utgitt av Interessentskapet 8. Mai

En åndelig Marshallhjelp

MENS DEN ANNEN verdenskrigs fru Justitia med blodskutte øyne har vært regissør for verdens største tragedie, er nye ideer på marsj. Hittil har de fleste i Vesten innskrenket seg til skremsler og kritikk overfor Østen og dens livssyn og statsdyrkelse. Og det kan være bra nok som vekker, men vil man skape varige resultater, må man ville noe mere, noe positivt, og det kan bare skje ved å unnfange og bygge opp en ny tenkemåte, som kan ta opp det gode i kommunismen sammen med det vekstverdige i de gamle systemers livsanskuelse — vi hadde nær sagt livsanskuelser, fordi alt flyter i dag: De konservative dyrker liberalismen, mens sosialistene, d.v.s. marxistene, påstår å være de sanne demokrater. Her er det bruk for historisk overblikk og positiv tenkning og for villende krefter, som forstår sin tid og er rede til å gå inn for det nye med seirsbevisst kraft.

Når vi sier dette, er det i en beklemmende følelse av mangelen på frie kvinner og menn, slike som — for å tale med E. B. White — har en samvittighet så trofast mot plikten som magnetnålen mot polen, slike som vil kjempe for rettferdigheten selv om himmelen skulle revne. De må være i besittelse av moralsk mot og ærlighet, loyalitet og storsinn, slik at de går løs på problemene uten å vike tilbake for samfunnsurskogens farer, som lurar alle vegne og er ubarmhjertig mot sine ofre.

Vi søker etter disse kvinner og menn, fordi det er bare slike som kan gjenreise rettsstaten og gjøre folkene til brødre. Fortidens og dagens statsmenn har tross alle verdens tekniske framskritt ikke formådd noe annet enn å spre uhygge omkring seg, skape nød og elendighet og gjøre hele verdensmennesket hvileløst ulykkelig.

Vi søker etter dem for å slå broer over tåpelighetens avgrunnssdyp, slik at vi alle kan komme på talefot og nå hverandres hender. Det nytter ikke lenger å gå og vente på at noe må hende i Østen, slik at jernteppet heises opp. Det nytter ikke å gå og vente på mirakler. Vi må ta menneskene og begivenhetene som de er og ikke som vi ønsker at de skal være, vi må ta dem i all deres korttenkte ondskap og vekke dem til samling om nye menneskeverdige idealer og ideer.

De som har lidd mest i vår menneskealder, er sikkerlig de mest lydhøre, og de vil med åpent sinn ta imot den åndelige Marshallhjelp, som i dag er like nødvendig som det daglige brød, som for øvrig finnes så rikelig og fordeles så slett under de byråkratiske systemer, hvor politikere og ikke fagfolk står for styret.

Kall det nye, hva De vil, men gi det muligheter for å komme og få vekstvilkår. Det er den eneste utvei til å hindre den lidende menneskehet fra åndelig undergang. Engang hadde vi Buddha, Kristus og Muhammed. I dag må vi ha noe mere, en fornyelse utover alle grenser — ikke bare et fortvilt rop i ørkenen.

Disse problemer kommer til å beskjefte oss i tiden framover og vi innbyr til diskusjon som en forberedende fektning, inntil det store slag om de bærende ideer kan begynne for alvor.

Landsstyret i Forbundet har hatt møte

Hroar Hovden til København som observatør ved

Reformkomiteens landsmøte

Omkring diskusjonen om «hat» eller ikke

Av E. Lærum, formann i «Det danske Frontkjemperforbund»

Med stor oppmerksomhet og interesse har jeg fulgt denne diskusjon i «8. Mai». Som tidligere frivillig deltaker i kampene mot øst ber jeg om plass for noen ord i denne diskusjon.

Det dukket temmelig fort opp i hjerne og hjerte hos de internerte i Danmark hva en skulle si til alt det forferdelige som skjedde etter den tyske kapitulasjon i 1945.

Jeg har som de fleste SS-folk i Norge — mine fedres land — også hatt rik anledning til i fengslet å tenke over ett og annet. Jeg hadde det held — om en får kalle det slik — temmelig fort å få en etter daværende forhold temmelig streng straff, nemlig 8 års fengsel for å ha vært på Østfronten med kongens velsignelse og krigsministeriets tillatelse og glede over at det ennå «fantas menn med mot til å kjempe». I kraft av denne strenge dom (siden ble 8 år rene barnematen) ble jeg ført til Horsens tukthus i lenker den 31. 3. 1946. Her fikk jeg — fordi min medfange, klaget til fengselsvesenet over mitt «nazistiske» sinnelag — lov til å bo alene. Jeg har vært såret 4 ganger under krigen, men det var intet sår som gjorde så vondt i hjertekroken som de jeg fikk i fengslet av seierherrerne, og så tanken om hvordan det skulle gå kone og barn. Dette skulle vel være vel egnet til å avle hat. Når jeg skal være ganske ærlig har jeg ikke på noe tidspunkt kjent en eneste hatefulle tanke. Jeg har derimot fått og bevart en dyp forakt for de ansvarlige myndigheter og medynk for deres redskaper, disse små «Sherlock Holmeser» som skulle «oppdage» hva jeg hadde gjort eller ikke gjort. Derimot har det opptatt meg hvordan jeg skulle komme på rett kjøl igjen og bryte veien for kone og barn.

Skal jeg svare på spørsmålet om hvorfor jeg ikke hater må jeg innrømme at det ikke bunder i overdreven kjærlighet til våre plageånder. — Det skyldes ganske enkelt at jeg oppfatter meg som værende i krig ennå og fengsling og domfældelse som ledd heri. At mine fiender betjener seg av urene midler i sin kamp blir deres sak til sin tid. Det er en som heter Nemesis, som er like streng som sann heten.

Det er ofte slik at mange ikke vil bære de ofre en krig medfører. Med andre ord ikke ta konsekvensen av sine handlinger. Dette har vært tilfellet på begge sider av frontene nå som alltid. Det er de færreste som vet at det i store brytningstider skjer megata urett, det viser historien, men retten og sannheten seirer allikevel i det lange løpet. Derfor så jeg slik på det alt sammen at skulle vi få vår rett igjen måtte vi finne oss i at det falt noen av våre ennå før vi fikk denne rett igjen. Jo flere dumheter våre motstander begår, jo før faller de.

Det gjør ikke uretten mot oss mindre å ville negligere følgerne av den, hvor ond disse enn har gjort oss, men det er mere verdig for en soldat å bære de tap som kreves i kampen for det vi ville annerledes enn det som pågår i den falleferdige vestlige verdens del. Det tjener oss best å samles om positivt, konstruktivt arbeid for den

vi våre rekker har hatt skyld. Men fordi det er skyld på begge sider av frontene vil vi ikke ensidig belastes. Det rake menneske ser og påtaler feil alltid og uten hensyn til egen lykke og fordel. Men det er ikke morsomt å høre om de små synderne som baketter først ser feilene og logrer for det som de før bekjempet. Da stinker det.

Europas redning ligger i en samling av de europeiske nasjoner i et forbund hvor også tyskere i kraft av deres enorme oppbud av såvel åndelig som materiel kraft naturligvis må komme til å spille en hovedrolle. I kampen for Europas framtid begikk tyskerne og vi som kjempet sammen med dem en stor prinsipiell feil:

Vi tapte krigen med våpen.
Det kom til å bety en akutt fare for Europa som både seierherrer og slagne har skyld for.

Våre fiender og politiske motstandere begikk en ennå større feil alene og utilgivelig i all framtid:

De tapte freden.
Det er nå vår oppgave å være med på å vinne framtiden. Men den vinner vi ikke gjennom å sitte og slikke sår og hate. Heller ikke ved å spekulere på hvem som har skyld eller ikke. For det har vi alle. Hatet har sin forklaring i den enkeltes angst for framtiden. Få har fryktet døden — mange har fryktet den usikre framtiden. Det ble hatets jordbund. Men de som har holdt seg ranke gjennom fengslingen og etterkrigstiden og aldri bukket under for uretten, men med frisk mot tok fatt på å klare dagen og veien og ikke hadde så forferdelig jag med å «gjenreise» lande, par tier og folk, men i all beskjedenhet konsentrerte seg om å gjenreise seg selv i en ny og uvant verden — det er de som kommer til å beherske framtiden, det er de som kommer til å prege omverdenen, de som har blitt herrer over deres egen skjebne på ny i en

fremmed verden, de kommer også langsamt til å prege sin samtid.

Jeg har aldri hatet mennesker, men jeg har vært en motstander av visse systemer og bekjempet dem etter evne. Jeg tror ikke på den evige fred, da livet selv er kamp fra dets første til dets siste stund. Men jeg har alltid bestrept meg på å kjempe med kjærlighet for sannhet og rett. Thi med hatet oppnår en ikke å trenge inn i sin fiendes hjerte. Derfor skal nettopp vi være store nok til å kunne tilgi våre fiender for derav å hente storheten, styrken og kraften til den kamp som forestår: Lysets kamp mot mørkets makter som stikker i oss alle, men i første rekke henter vi gamle soldater og kjempere styrke og kraft til kampen for det Europa vi drømte om som barn og unge gutter allerede etter den første verdenskrig.

Vi trenger til forsoning, vi trenger til tilgivelse rundt omkring i denne fortvilte verden, la oss gå foran og vise dem veien som stengte hjerterne med hat og hevsn. De årene de har tatt fra oss får vi allikevel ikke igjen. Det er store, sterke, varmblodige mennesker som trenges i dagens Europa for at vi skal finne veien inn i framtiden og ikke bli utsuget av vestens igler eller nedtromles av østens damp valser. Men det rekker vi aldri med hat og hevnlust. Disse to følelser bærer bare døden i sitt skjød. Den verste død for oss ville være den som kom som følge av Storvestens og Stor østens kamp med den sterkeres rett om levningerne av det Europa som en gang var — fordi vi glemte oss selv for å slikke sår og hate. Og når vi vil kjempe Europas sak er det ikke fordi vi hater de andre verdensdeles folkeslag, men fordi vi vil leve vårt eget liv i den hvite mannens hittidige kultursentrum. Det kan det bare komme gjensidig befruktning ut av. Gjennom å kjempe med kjærlighet for sannhet og rett.

E. Lærum.

En taus dagspresse

Arne van Erpekum Sem's død ikke nevnt

Seks år etter «frigjøringen» er ikke den

«store» presse kommet lengere

En av vårt lands fremste — kan-ske den fremste — sangpedagog og en av norsk presses mest berømte musikkanneldere i dette århundre, kjent og skattet også i den utenlandske musikkverden, Arne van Erpekum Sem er død i Oslo, men man lette forgjeves i hovedstadspressen etter en nekrolog over denne lysende personlighet, dette ellegode hjertemenneske.

Det var norsk presses avskjedshilsen til en av sine beste fagmedarbeidere, en av sine grand old men. Så små er altså de herrer — menn kan man ikke godt kalle dem — som breier seg i de redaktørstoler hvor

lite smigrende oppmerksomhet.

Selve bisettelsen hvor så mange av landets musikkspisser og taknemlige elever hadde fylt krematoriet, for en et seg som den skjønneste hyllest i ord og toner til den avdødes minne.

Seks år etter frigjøringen er ikke den «store» presse i hovedstaden kommet lenger, den som til daglig skrifter på frihet, toleranse, tilgivelse og som ynder å gi seg selv attester: kultur-spreder, lysbærer! Sannheten tør vel være at den så godt den kan, forsøker å puste til flammen for at hatet ikke skal dø. Vi minnes den sjofle lille tilføyelsen Norsk Telegrambyrå for bare noen uker siden fant å hurde

Kommunevalgene

står for døren og mange NS spør: — Skal vi delta, for om mulig å øve noen innflytelse? Jeg vil svare et bestemt: Nei. Vi kan ikke øve noen innflytelse av betydning ved å stemme med den ene eller annen partilliste, selv ved å foreta et utvalg. Og hvorledes vil det føles å møte og stemme, så lenge vi høytidelig er stemplet som landssvikere av vårt rettsvesen og politikerne av i dag fra alle partier, stadt og kirke. Og det merke står ved makt, tross vi ved en slags benådningsakt er innrømmet retten til å stemme.

Vi hører til den mest nasjonale og borgerlige del av vårt folk. Har de borgerlige partier bruk for oss, må de ta vår sak opp, for å renske oss for det rettsstridige stemplet. Velger de å forholde seg som hittil, får de fortsette linjen utt, til de en dag, men kanskje forsent, vokner og erfarer seg i baronens seng, tvangsført Gerhardsen, Brofoss og Gundersens retts- og sosialiseringsskledning under presidium av LO.

Vi, det store gross av oss, har under okkupasjonen forholdt oss etter de gjeldende lover og eler det viktige aktivum: den gode samvittighet. — Bedre å lide urett, om det svir sårt, enn å gjøre uret for vinning og makt!

Gvarv, Telemark 23. 8. 51.

K. — n.

Bak tippelandets rettskulisser

Under rettssaken mot frontkjemperen Kjell Johansen i Sarpsborg, spurte rettens administrator — ifølge Aftenpostens referat 22. august — tiltalte om «han ikke var klar over at han var havnet på den gale siden»!

Det er nok adskillige tusen av de såkalte «landssvikere» som i sin tid fikk det samme spørsmål, — ja, noen ganger lød formuleringen endog «spilte på gal hest»! Denslags spørsmål må jo gi publikum det inntrykk at for de gode nordmenn (det er jo de som spør) gjalt det hele en storstilet tippeaffære (likesom en anselig for ikke å si god del av de gode nordmenns kvinner, såsom fruer, søstre, døtre — etter hva det fremgår av Nic. Stangs bok, tidligere sitert i «8. Mai» — betraktet krigen «som et stort anlagt flåtebesøk og innrettet seg deretter»).

Man skulle tro at slike spørsmål var uverdige i en høgtidelig rettssal. I hvertfall virker de prostituerende for den «tippementalitet» de i ett glimt avslører. Man skulle også tro at de gode dommere nu seks år etter krigens avslutning og etter en storpolitisk utvikling som til evidens har bevist riktigheten av det syn NS hadde og som i dag er hele den vestallierte verdens syn, ville ha stukket pipen i sekk og ikke lenger bruke de foreldede klisjeene, selvom de kanskje i sin tid var «påbudt».

Å nei, våre frontkjempere fra den gang som satte livet inn på østfronten, var nok i høyeste grad på den «riktige» siden, hvis man først skal bruke et slikt uttrykk. For hvordan skulle man ellers kunne forklare og forstå den vestlige verdens febrilske

har hatt møte

Hroar Hovden til København som observatør ved Reformbevegelsens landsmøte

Forbundet for Sosial Oppreising holdt landsstyremøte i Oslo fredag den 24. august. Ni av styrets ti medlemmer møtte.

Til medlemmer av Arbeidsutvalget i inneværende termin valgte formannen, kaptein Hroar Hovden, nestformannen, bonde Anders Hafskjold, og styremedlemmet, bonde Tore Bergstøl. Etterat forbundssekretæren hadde gjort rede for en rekke aktuelle saker, behandlet styret i et 7 timer langt møte forskjellige spørsmål av intern, organisasjonsmessig art og fastla retningslinjene for Forbundets virksomhet i den nærmeste tid framover.

Det ble besluttet at formannen skal delta som observatør i den danske «Reform»-bevegelses landsmøte i København 6. september. Forbundssekretæren fikk i oppdrag så hurtig som gjørlig å søke forbundsorganiseringen gjennomført i de distrikter hvor dette ennå ikke var gjort.

Man besluttet videre å undersøke mulighetene for å kunne arrangere et åpent landsmøte (stevne) i tilknytning til Landsledelsens årsmøte som-

meren 1952.

Om enkelte av de gjorte vedtak vil det senere bli gitt nærmere særskilt melding gjennom avisen.

TYSKE SOLDATERS ORGANISASJONSRETT. — Den vesttyske sosialdemokratiske leder, dr. Kurt Schumacher sier at medlemmer av den tidligere tyske krigsmakt i prinsippet bør ha rett og muligheter for å slutte seg sammen i egne organisasjoner. Disse organisasjoner bør imidlertid konsentrere seg om å sørge for sine medlemmers materielle interesser og fremme kameratskapet. De må ikke bli selvstendige politiske faktorer.

Så rummelig er demokratiet

I forrige nr. av «8. Mai» hadde vi en melding om at den amerikanske overkommisariat i Vesttyskland har til hensikt å gi «den demokratiske presse i Vesttyskland og Berlin en kreditt på 15 mill. mark, slik at de på amerikansk hold velsette aviser kan skaffe seg egne trykkerier.

Dette er et nytt eksempel på hvor rummelig begrepet demokrati i virkeligheten er: Demokratiske aviser skal uten å genere seg la seg finansiere av en fremmed makt, som i egenskap av selerherre holder landet okkupert og for hvem den samme presse skal fungere som «det frie ord»!

Det er mere verdig for en soldat å bære de tap som kreves i kampen for det vi ville annerledes enn det som pågår i den falleferdige vestlige verdens del. Det tjener oss best å samles om positivt, konstruktivt arbeid for den framtiden vi engang for hadde mot til å kjempe for. Vi glemmer selvsagt aldri de som lider nød, de skal ytes all den hjelpen vi evner. Men det er mitt syn på saken at vi hjelper alle best om vi — som sagt — gjennom positivt skapende arbeid setter tingene på sin rette plass. Ingen har noen sinne kunnet leve høyt på uretten, hverken den som øvet den eller den som den gikk ut over.

Det har også vært hevdet at det ikke skulle snakkes om «skyld» på vår side. Det er alltid et svakhetstegn ikke å turde eller ville innrømme egne feil. Det er nettopp svakheten hos våre motstandere i dag, og i krig lever vi gjerne av våre motstanderes dumheter, som hurtigere bringer ham til det fallet han fortjener.

Skal det lykkes oss å komme framover igjen nytter det ikke å ville se bort fra egne feil. De skjer overalt hvor det er mennesker som rår. Ved å vise ærlighet inntil brutalitet overfor hverandre finner vi snarere fram mot lyset. Den som kjemper med sannheten i sitt skjold krabber nok langsomt, men det går aldri tilbake i sannhetens spor. Og sannheten i denne forbindelse er den at det ikke finnes noe skyldfritt menneske. Heller ikke hos våre fiender. Det er her tam pen brenner. Når to slåss har begge skyld. Alene av den grunn er det utopisk å ville snakke om at vi ikke også

neske. Det var norsk presses avskjedshilsen til en av sine beste fagmedarbeidere, en av sine grand old men. Så små er altså de herrer — menn kan man ikke godt kalle dem — som breier seg i de redaktørstoler hvor man for faridt, personligheter. Denne opptreden har vakt en for avisene

Tydelig tale

Regjeringsorganet «Arbeiderbladet» skrev i en leder 17. mars i år:

«...Selvfølgelig hemmer skattene det private initiativ. Det er nettopp det som er hensikten med dem. — For målet med å holde høye skatter er ikke bare å skaffe dekning til Statens utgifter, for en slik dekning kunne man oppnå på annen måte, gjennom lån og seddeltrykning. Nei, formålet er rett og slett å hemme den private tiltaksløst».

Dette skulle vel være tydelig tale, og så lenge A-partiet har flertall i stortingsalen, vil denne galskap fort sette.

Krig er dyrt!

Når Julius Cæsar førte krig, kostet det i gjennomsnitt kr. 3,90 å drepe en fiendtlig soldat. Under den annen verdenskrig var utgiftene steget 386,250 kr. pr. drept fiende, forteller svenske aviser, — eller omregnet i norske kroner noe over 520,000 kr.

Norsk Frukt — Bær — Grønnsaker — Tomater

EN GROS — KONTANT — GIRO

A/s B. JOHANNESSEN

Eriktgt. 15. Oslo — Telefoner 684310, 335930 — Telegr.adr. «Fruktbonden»

Amerikansk korporal dømt for mord på en tysker

En amerikansk krigsrett i Frankfurt har idømt korporal Joe Davis 50 års tukthus og avskjedigelse fra hæren for mord på en tysk drosjesjåffør forteller Politiken 20. august.

Utenrikskrønikk

Hva med Mao Tse-Tungs Kina?

Tid om annen kommer det med dinger om at Kinas diktator, Mao Tse-Tung, går sine egne veier og at det kan være muligheter for at han i det lange løp ikke vil kunne regnes som Stalins lydige tjener. Meget av dette er vel ønsketenkning, men det er all likevel ting som tyder på at Mao vet hva han vil.

Voice of America hevdet forleden, at lederen for det russiske telegrambyrås korrespondentlag for Korea og Kina, Vladimir Rogov, skal ha sendt Sovjetregjeringen en fortrolig rapport, hvori Mao Tse-Tung beskyldes for å drive forsettlig sabotasje mot Sovjets interesser i Østet. De kinesiske styrkers aktivitet i Korea skal være blitt konsekvent nedsett på grunn av ideologiske avvikelser i Maos indre klikk, og det er denne som således har avslørt Sovjet.

den fiendtlige innstilling overfor Sovjet.

Hvor meget det er i denne deløse er ikke godt å si, heller ikke om rapporten er ekte. Voice of America oppgir i hvert fall ikke noe om hvorledes den er falt i kringkastingsselskapets hender. Men selvsagt kan man ikke uten videre se bort fra at det kan være visse uoverensstemmelser mellom Stalin og Mao. På offisielt hold i Washington tror man på at Mao vil utvikle seg til en annen Tito. Det pekes på den kjennsgjerning at kamerat Stalin blir omtalt langt mindre hyppig i de kinesiske taler, artikler og opprop enn Mao. Likeledes omtales at fremtredende kinesiske kommunister hevder, at Maos revolusjon er å betrakte som «et nytt bidrag til det marxistisk-leninistiske skattkammer». Den klassiske revolusjon i de imperialistiske lande var oktoberrevolusjonen i Russland, mens den klassiske form for revolusjon i koloniale eller quasikoloniale land er den kinesiske revolusjon.

Av slike uttalelser vil man utlede, at Mao betrakter seg som Stalins likemann og i ideologisk henseende som hans overmann. Og dette vil igjen si, at Mao overfor Stalin inntar det standpunkt:

Europa er ditt, Asia er mitt, hold deg vekk herfra!

Ingen vet hva en kineser tenker, men noe er det vel i disse svake forhåpninger om en meningsforskjell. Det er riktignok at kineserne har laget sin egen form for revolusjon, idet de ikke som i Russland har benyttet seg av industriproletariatet, men av de forfuede bønder uten hvem de ikke hadde kunnet oppnå noe. Men like sikkert er det at det nye Kina ikke makter å stå på egne ben i en overskuelig fremtid og er avhengig av både økonomisk og militær hjelp fra Sovjet. Og et opprør mot Stalin ville derfor være en dumhet som Mao aldri innlater seg på av fri vilje. Både Mao og Stalin har tatt feil en og annen gang, men det er ikke noe i deres lange karriere, som tyder på at de med velberådd hu vil begå en slik brøler som å bli uforlikte i sin felles kamp mot resten av verden. Derfor har de for gode kort på hånden, noe som den avsatte amerikanske general MacArthur var på det rene med da han sa, at Koreakrigen bare kan vinnes, hvis den blir utvidet til å omfatte hele Kina. Derfor er det også

denne gang i opposisjon til Mao og hans kommunistparti. Et tegn i den retning er det at lederen for en 300 år gammel sammenlutning i Syd-Kina skal ha tilbudt Chiang å stille 300,000 gerillakrigere til hans rådighet. Man må erindre at Kina er et veldig land med en nesten ufattelig folkemengde, og det er da lett for sterke menn på grunnlag av tradisjoner og organisasjonsevne å samle hundredetusener under sitt banner. De erobredes erobring av erobreren er et trekk som stadig har gått igjen i Kinas historie og det kan godt komme til å gjenta seg også denne gang. — Og da vil den også komme til å omfatte russerne etterhvert som disse forsøker å gjøre sin innflytelse gjeldende på den kinesiske scene.

Mulighetene er således mange, og man gjør retttest i ikke å stille opp for mange teorier, da overraskelesmomentet er uberegnelig i alle fall når det er tale om Kina. De, som forsto dem best, var japanerne, men de har i dag ikke noe å skulle ha sagt.

Det var norsk presses avskjedshilsen til en av sine beste fagmedarbeidere, en av sine grand old men. Så små er altså de herrer — menn kan man ikke godt kalle dem — som breier seg i de redaktørstoler hvor man for faridt, personligheter. Denne opptreden har vakt en for avisene

Det er med redaktørene i en storavis som med hendene, den høgre vet ikke hva den venstre gjør. Ialfall får man forsøke i det å se forklaringen til at en av redaktørene i de samme dager sammen med et par andre høye presseherre hyllert vedkommende kunstner ved et festmåltid for å oppnå hans verdifulle assistanse ved gjennomføringen av et større arrangement til inntekt for journalistenes enkefond — — —!

Hovedstadspressens høye kulturnivå er virkelig imponerende!

gang som satte livet inn på østfronten, var nok i høyeste grad på den «riktige» siden, hvis man først skal bruke et slikt uttrykk. For hvordan skulle man ellers kunne forklare og forstå den vestlige verdens febrilske opprustning, om ikke dennes eneste hensikt og mål var å stanse og eventuelt knuse nettopp kommunistene — ?

Verden har dyrt fått betale for at naive blinde politikere i skjebneårene 1942—43 ikke forsto situasjonen. Det har vel smått om senn også kunne gå opp for norske dommere nu — — —

Obs.

Vi mottok den 30. f. m. kr. 16,50 i brev posstemplet Gol. Avsenderen har glemt navn og adresse, som vennligst bes oppgitt. Eksp.

Statsadvokaten var ikke smålåten i sine krav

I bladet Sogn og Fjordane for 17. 8. 51 kan ein lesa i referatet frå Gulatings lagmannsrett i saka mot soknepresten i Leikanger, Sogn, Sverre Daa Statsadvokaten la ned påstand om fengsel i 90 dager og frådøming av embetet. Subsidiert gjorde han påstand om frådøming av embetet etter utrenskingsloven. Forsvareren påstod tiltala frikjend.

Lagmannsretten sa Sverre Daa frikjend både i straffesaka og utrenskingsaka. I straffesaka samrøyst, i utrenskingsaka med mindre dissens. — Sidan kan det verta tale om større utbetaling av løn.

Husk kontingenten

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Norske soldater protesterer mot å bli sendt til Korea

Krever folkeavstemning — og hvis det norske folk ikke blir spurt har en grunn til å tro at Norge ikke lenger er et fritt land

Ingen norske tropper i krig utenfor Norge, enten det skjer i FN's navn eller under dekke av et annet

Vi husker den store debatt i Stortinget da landets kårne i svulmende ord gikk inn for å sende norsk ungdom til Korea. Det var ikke måte på hvor raus de forskjellige partiers talsmenn var. Her gjalt det verdensfreden, og intet offer var for stort. Ikke en eneste av de stortalende stortingsmenn kom inn på den svekkelse som landets egen beredskap ville lide ved at kampdyktig ungdom ble sendt ut av landet i en så kritisk situasjon, som Norge i særdeleshet befinner seg i idag. Heller ikke hadde noen av stortingsmennene betenkeligheter ved å bryte grunnloven. En fikk inntrykk av at ordene var ordre og den måtte adlydes.

På bakgrunn av de kampglødende stortingsmenns ordgny, er det interessant å se hva endel av den ungdom som muligens løper risikoen ved å bli sendt til Korea slagmarker har å si.

Ifølge bladet «Tromsø» har en feltbataljon i R. 16 sendt en protest til Stortinget og regjeringen mot at norske styrker sendes til Korea. Det heter blant annet:

«Vi vil protestere mot regjeringens vedtak om å sende tropper i krig utenfor Norges grenser, enten dette skjer i FN's navn eller under dekke av noe annet navn».

Protesten begrunnes med at ingen nordmann kan forsvare Norge ved å

reise ut av landet, fordi det da blir lagt åpent for enhver fiende. «Våre hjarter er i Norge, og der vil de alltid bli. Hvis storting og regjering ikke tar hensyn til protesten, krever soldatene folkeavstemning i denne saken og en er ikke i tvil om at det store flertall av norske soldater, arbeidere og ungdom er enig i protesten fra soldatene. Blir det norske folk holdt utenfor i en så viktig sak, har en grunn til å tro at Norge ikke lenger er fritt» heter det.

De protesterende soldater sier videre at de ikke vil reise ut av landet, før det norske folk har sagt sitt ja eller nei.

Til Styret for De Sandvigske Samlinger, Lillehammer, vedrørende Aulestad-paviljongen

Siden denne åpnet i mai i år har den vært gjenstand for pressens oppmerksomhet herhjemme og i andre land. Fra «Dagningen» og «Gudbrandsdølen» til «Dagbladet», «Syd-Svenska Dagbladet» og nu sist «Morgenbladet». Store 2-spaltede artikler med overskriften «Førargelsens hus på Aulestad», «Aulestad skjemmes av en grøn iskremkiosk» etc. Innholdet av disse artikler har vært odios og uvederheftig.

De fleste som har lest disse artikler vet, at der ikke finns et museum av denne art ved hvilket der ikke finns et sted hvor de tilreisende kan få forfriskninger; ved Zorns og Selma Lagerlöfs, ved Shakespeares og Washingtons, ved Stiklestad, Folkemuseet og på Maihaugen. Kiosken er meget pen, malt grøn for å passe i terrenget, den grusete plass foran holdes alltid ren, vi har i hele sommer samlet opp papir og kastede inngangsbilletter ikke alene på vårt område, men også på parkeringsplassen og i alle. Nettopp fordi vi ønsket orden.

Ytterst få kjøper noe i kiosken for de har besøkt museet, de nye skilter om å gå opp med en gang sørger bl. a. for det. Vi fører ikke tyggegummi, så barn ikke skal klasse med sådant under besøket. Vi kjenner til det tilfelle hvor et barn kastet opp i museet, det var en bil med skolebarn og lærer, de gikk oppover alleen med medbrakte brusflasker, ikke kjøpt hos oss. Da de kom ned nektet læreren barna å gå inn i kiosken og av tilfallet i mu-

Bjørnson ble anmeldt for ulovlig bygning, for selvtelt og hærverk. I den forbindelse skal henvises til at hverken han eller den nåværende eier i samlet 60 år har vært merksam på museets nåværende påstand om at alleen tilhører museet. Vi skulle ha stengt søndagene, etc. Men det verste slag mot oss har vært at de besøkende under eller etter omvisningen blir bedrøvd av omviserne til ikke å gå inn om oss, men direkte til sine biler og busser. Enkelte reagerer herimot, men de fleste er jo paroletilvante. Spesielt når det smaker av «nazi-paviljong». I mai-juni, da museet ble besøkt av tusener av skolebarn så vi hvordan lærerne jaget barna forbi «dere har jo hørt at dere ikke får gå innom den bua» og liknende. En lang rekke besøkende og sjåfører har gjort oss merksam på dette, i indignasjon. Forholdet er straffbart, men vi har ikke villet trekke utenforstående inn som eventuelle vitner.

Østre Gausdal herred hadde hittil ingen særbestemmelser for lukningstider for salgshoder. Nå har herredsstyret vedtatt at salgshoder i herredet skal kunne åpne søndager kl. 13. Man skal ha tatt moner av Folkemuseets tilsvarende kiosker. Men der har man hovedtyngden av besøket om ettermiddagen, mens hovedtyngden av besøket på Aulestad er for formiddagen, Aulestad-bussene returnerer bl. a. kl. 12.15. Museets store salgsbod, fra hvilken der selges kort, kortmønstre og nisseluer i store mengder,

Kallt vann i blodet

SVENSK RØST OM NORDENS SPLITTELSE.

Det Interparlamentariske møte i Stockholm er tilende. «Stockholm Tidningen» kommenterer det med en syrligledende artikkel under titelen «Nordisk snakk» og sier bl. a.:

«Det var godt, at det under det nordiske interparlamentariske møte også var noen kritiske og fornuftige stemmer, som advarte mot «snakkesyken» og «overorganiseringen» av det nordiske samarbeid. Det er jo ikke deklarasjoner og stadig nye overbygninger på organisasjonen, som fremmer samarbeidet i Norden, men handling.

Og hvorledes det er med handlingerne, vet vi jo allesammen. Man behøver ikke å gå inn på det politiske samarbeide. Det eksisterer ikke. Uten rikspolitisk er Norden splittet, og det er der intet å gjøre ved. Og så tanken om en toldunion mellom den del av Norden, som de skandinaviske land utgjør, er død og begravet. Ingen fraser kan skjule denne kjensgjerning.

Man taler om det kulturelle samarbeide, og på dette område er der naturligvis verdier å hegne om, men så snart man kommer til det vesentlige, er der stopp. Et talende eksempel herpå er de mislykte anstrengelser for å skape et fritt arbeidsmarked i Norden. Man er ikke engang kommet så langt, at man har kunnet fjerne de verste hindringer på pass- og tollbestemmelsenes område mellom de nordiske land.

Så lenge man er ute av stand til å ordne disse og andre liknende praktiske spørsmål, bør man nok avholde seg fra å skape nye organisasjoner for samarbeid på papiret.

Sannheten om Vidkun Quisling

Et oppsiktsvekkende verk om Quisling på mange språk

Harald Franklin Knudsens bok er kommet.

Anmeldt av E. Sande

Harald Franklin Knudsen: Jeg var Quislings sekretær. Eget forlag. Krohns bogtrykkeri, København 1951.

Avissene har hatt det så travelt nå i et halvt år med gjetingner og

lære skulle forsøke å boykottene den — finne sin vei til titusener av norske hjem. Neste måned kommer den svenske og finske utgave, deretter kommer den tyske — og så kommer utgavene slag i slag ut over verden. Quislings venner skal være glad for det. For da det mod og

leveres nu fra lager til handlende og forbrukere i heltønner og kvarttønner. — Ordres utbedes snarest.

Ekstra fin isterfetsild

Otto Ottesen-Havneraas A.s

Telefon: 1630.

Telegr.: Havneraas.

Kristiansund N.

Bytte leilighet.

Har moderne hybelleilighet beste vestkant Oslo. Ønsker min. 3 vær. Bill. mrk. «Gjerne Oslo omegn nr. 261».

1 a 2 tømmerkyndige menn får arbeide straks til hjelp med overbygg av et nytt fjøs. Opplysninger sendes

Borghild Baastad,

Båstad p. a. Østfold.

I VAR OMTALE

av Tyre Bentsens 80 årsdag i nr. 32 var dessverre datoen for fødselsdagen falt ut. Hennes årsmålsdag er nemlig den 10. september.

Husk kontingenten

og så mange centimeter lenger ned i jorden, slik at hele kirkegården ville «forsvinne» når man lot gresset vokse villt...

Det er deilig og tilhøre et kulturfolk!

Pettersen.

OBS. Kjøp ikke OBS.

flettverksgjelder for De har undersøkt den førsteklases kvaliteten, til rimelige priser som Gjerdefabrikken GREY, Kolbotn kan by Dem. Etter modernisering, hurtig levering.

Thor H. Sandorf.

Kan kreft

helbredes uten radium og operasjon? Les Martha Steinsviks sensasjonelle skrift «KREFTENS GATE...» Fåes mot inns. av kr. 2,00 til Helseforlaget, boks 3041, Oslo.

Kombinert husmor sjukesyster søkjes.

Eg treng ei dugande gjente til å stelle huset for 2—3 ungarer. En med sjukesysterutdanning, gjerne tidlegare NS, vil få god løn.

Bonde Magnus Lovra, VIK, Erfjord i Ryfylke.

Byggherrer, entreprenører, huseiere.

Arbeidsleder 50 år. NS-sak oppgjort søker stilling som arb.form. arb.leder, vaktmester ell. lign. Ca. 35 års virke som tømmer, byggsnekker, derav ca. 20 år som arb.leder i bygg, trær, betong og jernbetong, forskalling, mur- og pussarb., rørleggerarb. — Drevet sagbruk, snekkerverksted. — Fullt inne i kalkulasjon, beregning, tariffspørsmål, ferie- og arbeidervernlov. Taktstmann i over 20 år m. m. — Eksp. anv.: «Kun Syd-Norge».

Hallo Oslo.

Kontordame (bondejente) tidl. NS ønsker værelse i Oslo fro okt.-nov. Møbler selv. Bill. mrk. «Tak nemlig nr. 262».

Gardsfolk (ektepar)

søkes til trivelig gard i Østerdalen. Vesentlig saudrift. Eget hus.

for det. Vi fører ikke tygggummi, så barn ikke skal klasse med sådant under besøket. Vi kjenner til det tilfelle hvor et barnefamiliebesøk i museet var en bil med skolebarn og lærer, de gikk oppover alleen med medbrakte brusflasker, ikke kjøpt hos oss. Da de kom ned nektet læreren barna å gå inn i kiosken p. g. av tilfallet i museet, de skulle kjøre videre til Gjøvik og han ville ikke ha fornyet oppkastelse underveis. Vi tilbød museet de prospektkort som ble bestilt i vinter, for ikke å konkurrere i denne artikkel. Når besøkende unntakelsesvis kommer innom oss før besøket i museet, lar vi dem ikke ta med flasker. I det hele tatt har vi opptrådt ytterst korrekt og til skade for vår egen omsetning. For ikke å støte museets folk. Vi har p. g. av den dårlige sommer kun ganske unntakelsesvis solgt iskrem, i august i det hele tatt ikke. «Morgenbladets» artikkel om at iskremsalget stadig florerer, er derfor misvisende.

Museets angrep på oss begynte straks etter paviljongens åpning; man foranlediget politimesteren til å få mitt handelsbrev inndradd, Erling

Amerikansk bankfunksjonær stjeler 4,2 mill. for å kjøpe en bank

Privat til «8. Mai» fra New York.

En fantastisk skandale er i disse dager avslørt i amerikanske bankkretser av bankinspeksjonen.

For fire år siden arbeidet en liten bankfunksjonær ved navn Ludwig R. Schlekat i Parnassus National Bank i byen New Kensington i Pennsylvania. Han var ergjerrig og ønsket å svinge seg opp i den amerikanske finansverden. Han la en dristig plan — og gjennomførte den. Han stjal nemlig over 600.000 USA dollars i kontanter av bankens pengebeholdning, gikk til bankens styreformann, Charles Alter, og spurte om han var villig til å selge sin aksjemajoritet i bank-selskapet. Salget gikk glatt i orden og dermed ble den lille bankfunksjonær styreformann i en stor bankinstitusjon som kontrollerte en kapital på over 3 millioner dollars (over 20 millioner kroner).

Det hele ble oppdaget ved et rent tilfelle for noen få dager siden av bankinspeksjonen på grunn av en dobbeltpostering som hadde gått gjennom bøkene i lengere tid. Det viste seg at Schlekat hadde ervervet 501 av bankens 750 aksjer ved sitt kupp. Kjøpet var skjedd på vegne av to stråmenn, som oven i kjøpet overhodet ikke eksisterte!

Bankens tidligere styreformann Charles Alter forklarte at han etter Schlekats anmodning hadde solgt aksjemajoriteten til to personer som Schlekat sa var bosatt i Cleveland, men hvis navn Schlekat ikke ville fortelle. Alter innrømmet at dette var «litt rart», men han hadde ikke tenkt noe mer over det.

Avsløringen har vakt enorm oppsikt i amerikanske finanskretser, idet Schlekat hadde ganske mange gode forbindelser.

Man skal ha tatt mønster av Folke-museets tilsvarende kiosker. Men der har man hovedtyngden av besøket om etteffildagen, mens hovedtyngden av besøket på Aulestad er om formiddagen. Aulestad-bussene returnerer bl. a. kl. 12.15. Museets store salgs-bod, fra hvilken der selges kort, kort-mapper og nisseluer i store mengder, fortsetter åyensynlig salget fra kl. 10 morgen, skjønt herredstyreets vedtak selvsagt gjelder all slags salg i messe-tiden. Tilmed føres de besøkende inn i museets kortsalgbod, mens kjøp hos oss jo er frivillig.

Som nevnt selger vi kun unntakelsesvis til de besøkende før de har sett museet. Det forekommer dog i denne uke kom to selskaper på tilsammen 9 personer til Aulestad kl. 2, de gikk opp til museet men kom en tid etter ned til kiosken for å proviantere i ventetiden. Museets folk spiste middag og kunne ikke forstyrres. Vi beklager hvis noen av disse kastet opp sin brus under omvisningen kl. 3.

Vi har ikke hørt en eneste turist eller sjåfør som har tatt avstand fra kiosken, tvertom roser de allesammen tiltaket. Bygdefolket reagerer meget fornuftig. I det hele tatt synes museets vedkommende å ha gjort seg lat terlig. Folk reagerer mot den merkelige ide, at nettopp Bjørnsons hjem skal være en unntakelse fra alle de andre store menn og kvinners hjem, hvor forfriskningssteder er på sin plass. At nettopp den aller folkeligste hjem skal skjennes og de andres ikke.

Gjenpart av dette brev er sendt til en del av de aviser som har hatt artikler om Aulestad-paviljongen, dog uten anmodning om å ta inn motsvar fra oss.

Arne Bergsvik.

Harald Franklin Knudsen: Jeg var Quislings sekretær. Eget forlag. Krohns bogtrykkeri, København 1951.

Avisene har hatt det så travelt nå i et halvt år med gjetninger og rykter om Franklin Knudsens Quislingsbok som det var sivet ut enkelte ting om. «Dagbladet» og «Sjøfartstidende» visste å berette den skulle komme og på mange språk, norsk, svensk, finsk, tysk, engelsk, spansk, italiensk og flere andre. Forfatteren ble intervjuet og onektet ikke noe særlig av ryktene, nysgjerrigheten ble vakt hos venner og fiender av Quisling og forfatteren. Audiatur et altera pars — også Quisling og hans menns røst skal høres når bildet av Vidkun Quisling skal tegnes i Noregs saga.

Og nu er boken der — boken som er skrevet av den mann som stod ved Quislings side i de mest historiske dager av nyere norsk historie, som var hans personlige venn, sekretær og medarbeider før 9. april, som kvelden før hadde fått ham til å ta inn på Continental, og som stod ved hans side den historiske sommer 1940 og et års tid framover, inntil krigen og motsetningsforhold til tyskerne og ledende menn innen NS førte ham mer i bakgrunnen av det politiske spill. Sin trofasthet mot og sitt vennskap til Quisling bevarte han til forerens død. I sin egen rettsak uttalte han de kjente ord om at han elsket Quisling og anså ham for å ha vært den største nordmann og europeer som hadde levd i nyere tid.

Boken er kommet på norsk språk trykt i Danmark. Den vil likevel — endog om bokimportører og bokhand-

lere skulle forsøke å boykottere den — finne sin vei til titusener av norske hjem. Neste måned kommer den svenske og finske utgave, deretter kommer den tyske — og så kommer utgavene slag i slag ut over verden. Quislings venner skal være glad for det. For la det med en gang være sagt: Det er en ualminnelig velskreven og interessant bok, som stiller Quisling i et ganske annet lys enn det offisielle som Norge fra 1945 har ønsket å arrangere — men som selve rettssaken så avgjørende hindret dem i.

«Det var ingen i den store bygningen som ikke visste det. Han ble skutt i natt — ordene gikk fra celle til celle på raske, usynlige vinger, langs alle de uransakelige kanaler som intet fengsel er foruten. Veggene hvasket dem uopphørlig. De rytmiske slagene i vannrør og murvegger brakte beskjedne videre, stadig videre, til de ytterste krokene i det vidt forgrenede kompleks. Han ble skutt i natt....».

Boken er ikke bare velskrevet, som det framgår av ovennevnte sitat — og den har ikke bare den umiddelbare friske og originale språktonen som er Franklin Knudsens egen. Det har gått mange fraser om den — både fra rettssaker og mindre aktuelle talesteder. 8. Mai's lesere vil kjenne den. Den er direkte spennende. Den fører inn til det spennende historiske hendelsesforløp en logisk og psykologisk skildring av personer og begivenheter som virker overbevisende hvor det gjelder totalvurderingen — selv om man kan være uenig i vurderingen av enkeltpersoner og spesielle begivenheter. Man kan ikke legge den fra seg, før man er ferdig med siste kapittel — parallellt til tidens brenn-

de spørsmål — problemet Don Quijote og Sancho Panza.

Enhver som har tatt del i okkupasjonstidens og etterkrigstidens omveltninger, begivenheter og politikk må nødvendigvis gi seg i kast med denne bok. Selv den argeste motstander av Vidkun Quisling kan ikke unngå å sitte tilbake med et ganske annet og mer sympatisk bilde av denne mann og hans kamp for det norske folk.

Mythen om Scheidt og Quislings kjennskap til og deltagelse i forberedelsene til okkupasjonen faller til jorden som blendverk etter det som her logisk og klart blir fortalt.

Jeg kan ikke gå i detaljer. Jeg er uenig i forfatterens for skarpe kritikk av enkelte tyskere (f.eks. Stahlecker) og nordmenn — særlig gjelder dette Hagelin og ikke minst Jonas Lie. Enhver får her domme som han mener er rett. Boken vil sikkert avfede lange diskusjoner. Også om Franklin Knudsens vurdering av Germanske SS Norge vil det herske den største uenighet.

Alt dette blir imidlertid mindre vesentlige ting mot det overmåte interessante og sympatiske bilde forfatteren tegner av bokens store hovedperson, Vidkun Quisling. Hans arbeid vil ha blivende verdi i vår historiske litteratur.

Et nøyaktig navneregister hever bokens verdi. Utstyret er førsteklasses, vakker trykk og et delikat papir som tjener det kjente danske Krohnske Bogtrykkeri til ære. Boken vil bli solgt gjennom den vanlige bokhandel, og vi spår at den vil komme i mange opplag. La dette være den første introduksjon i den avis som har tatt kampen opp mot mørkemennene i Norge.

E. Sande.

-nov. Møbler selv. Bill. mrk. «Tak nemlig nr. 262».

Gardsfolk (ektepar)

søkes til trivelig gard i Østerdalen. Vesentlig saudrift. Eget hus. Adgang til arbeide i skogen om vinteren. Vedk. kan om ønskes bli økonomisk interessert i driften. Event. forpaktningbasis. — Bill. mrk. «Snarest nr. 263».

Ekstrainntekt.

Kvinne, f. eks. med bøker, kan få lettselgelig artikkel på provisjonsbasis. — Bill. mrk. «Ekstrainntekt nr. 264».

Emigrerer De?

La oss få leiligheten. 2 voksne i fast arb. og en 7 års pike. Nu på et rom. Bill. mrk. «Oslo eller omegn nr. 260».

Hallo Oslo

Abonnemang og annonser kan ordnes hos Thorger Wiik Maridalsvei 205. Gi beskjed i tlf. nr. 41 45 64.

«8. Mai».

«8. Mai»

kronikk 7. sept. 1951

Lorentz Vogt.

Det gjelder din hustru — din datter

I mange år er det gått rykter om høyesterettsadvokat — tidligere statsadvokat — Henning Bjørnviks opptrreden mot kvinnelige pårørende av fengslede. Jeg har aldri villet tro på disse rykter. Det hele var for svinsk. Dessuten tenker jeg alltid på et gammelt ord av advokat Karl Johanssen: «Tro aldri på rykter. — Som oftest er sannheten meget verre».

Nå er det kommet en redegjørelse fra statsadvokaten i Buskerud og Oppland. Den bærer preg av vilje til ikke å si for meget. Men den åpner perspektiver verre enn jeg hadde tenkt meg muligheten av. I nedestående betraktninger holder jeg meg utelukkende til statsadvokatens fremstilling.

Det heter i fremstillingen bl. a. — man bør lese hvert ord langsomt og omhyggelig:

«En av de fornærmede kvinner hadde for øvrig høsten 1946 henvendt seg personlig til riksadvokat Aulie med besværing over at advokat Bjørnvik hadde vært nær gående under hennes besøk på hans kontor i anledning av man-

nens landssviksak kort tid forut. Hverken riksadvokaten eller noen ved riksadvokatembetet hadde på dette tidspunkt hørt noe ufordelaktig om advokaten fra annet hold, og da advokaten, som ble innkalt til riksadvokaten i sakens anledning, kategorisk benektet be skyldningens sannhet, fant han ikke å kunne feste lit til beskyldningene således at forfølgning mot advokaten kunne innledes. Påtalebegjæring var heller ikke fremsatt av vedkommende kvinne.»

Hva er dette for en behandling? At vedkommende nekter er vel ikke noe usædvanlig. At hverken riksadvokaten eller noen ved embedet hadde hørt noe ufordelaktig er da ikke noe bevis. Men hvorfor ble det ikke underhånden foretatt undersøkelser? Det er helt utenkelig at det ikke ville komme noe fram hvis riksadvokaten tydelig hadde lagt for dagen, at han ønsket alle opplysninger. I den slags saker går ryktene frodig og i distriktet var det både pressefolk, politi og sakførerkolleger. Det sies at det siden 1950 har vært foretatt inngående undersøkel-

ser. Men hvorfor ble ikke disse satt i gang i 1946? Spørsmålet om foreldelse ville da ikke ha oppstått og når klage først var fremkommet var det riksadvokatens plikt å sørge for at det ikke oppstod. Riksadvokaten må vite, at det i den slags saker all tid er meget vanskelig å oppnå bevis, fordi de færreste kvinner, likegyldig hva det er foregått, nødig vil fram i rampelyset. Deres stilling kan allikevel være nedverdiggende nok.

Om de øvrige kvinner opplyses:

«Etterforskningen har gitt som resultat at det i alt er fem kvinner, alle fra Buskerud, som har påstått å ha vært utsatt for utilbørlig opptrreden fra advokat Bjørnviks side under hans funksjonstid som konst. statsadvokat. Av disse er den ene død i desember 1949 og for hennes vedkommende foreligger det bare forklaringer fra andre, som hun har fortalt episoden til.

Advokat Bjørnvik har benektet kvinnenes påstander.

Beskyldningene går i store trekk ut på at advokaten under kvinnenes besøk på hans kontor (til dels på hans hotellværelse i Drammen, der han holdt kontor under lagmannstingene der) har gjort tilnærmelser overfor dem. Kvinnene fremla sine eller sine pårørendes saker for å oppnå visse lettelsener i behandlingen. Enkelte av kvinnene har forklart at de deretter oppfattet advokatens opptrreden derhen, at de, hvis de var imøtekommet overfor ham, ville kunne påregne visse lettelsener.

Advokaten prøvde tilnærmelser, som to av kvinnene hevder at de avviste og som ytterligere to mer eller mindre innlot seg på frivillig — av nevnte grunner. Overfor den femte kvinne, som skal ha oppsøkt ham for å tale om sin manns sak, var det forut for advokatens krenkelse av henne angivelig ikke foregått noe som kunne gi henne grunn til å forutse hans tilnærmelser. Hun avviste ham angivelig øyeblikkelig. Mot denne kvinne, som var den samme som avla besøk hos riksadvokaten, forelå det ingen landsviksak».

La oss som alminnelige mannfolk tenke saken igjennom. En mann sitter fengslet under de ikke særlig gode vilkår som hersket like etter frigjøringen. En av hans kvinnelige pårørende henvender seg til den embedsmann, som har med saken å gjøre, i den tro at hun står over for en rettsindig mann og så møtes hun på den beskrevne måte. Hva ville «Adresseavisen» lesere ha gjort om det var hendt deres hustru eller datter? Det sies at to «mer eller mindre» frivillig innlot seg med ham. Jeg bebreider ikke disse kvinner noe til en viss grad beundrer jeg dem. Hva kan ikke en elskende kvinne gjøre, når hun tror å kunne hjelpe den mann hun har skjenket sin kjærlighet. Men den annen mann! Embetsmannen!

Det jongleres i den utsendte redegjørelse med lovparagrafer. Det bevises — og det er påtalemyndighetens skam — at det meste er foreldet, fordi riksadvokaten lot hengå 4

år fra første klage i 1946 til under-søkelsene i 1950. Men jeg savner § 112 i straffeloven: «En offentlig tjenestemann som for utførelse eller unnlatelse av en tjenestehandling for seg eller andre enten krever noen uberettiget fordel eller mottar noen sådan eller løfte derom vidende om, at den gives eller tilsies for å øve innflytelse på hans opptreden i tjenesteanliggender, straffes med bøter, tjenestetap eller fengsel inntil 6 måneder». Det er nok at han mottar den attråede velvilje. Det er ikke nødvendig at han yder det rettsstridige vederlag. Statsadvokaten skriver:

«Den (påtalemyndigheten) har heller ikke i noen av de undersøkte landssviksaker funnet noen holdepunkter for de antydninger og påstander som er fremkommet på de under etterforskningen og i presen — at advokaten har latt seg lede av utenforliggende hensyn (bl. a. de nevnte forhold til kvinnene) til en usaklig behandling av sakene.»

Det er naturligvis på en måte bra. Men har forholdene vært som påstått befrir det ikke etter straffelovens § 112. Desuten er det ikke dobbelt uttaltende: å ta valutaen og unnlate å oppfylle forutsetningen?

Jeg skriver dette, fordi jeg ikke forstår den mangel på indignasjon som skriftet er båret av. Jeg fatter heller ikke almenhetens koldsindighet. De geistlige organisasjoners og kvinnesammenslutningenes taushet. Er den menneskelige evne til reaksjon borte?

(Adresseavisa).

Er De idag en tilfeldig leser av «8. Mai» så bli imorgen en fast abonnent.

Norske skip under norsk flagg har i de siste måneder ført krigsmateriell til kommunist-kina

Engelske forretningsmenn står bak leveransene

Norske skipsredere atter ute i «storinnsats»

Under de indre stridigheter mellom nasjonalistene og kommunistene i China ble Storbritannia stilt overfor et vanskelig problem. På hvilken side skulle man stille seg? Hva lante seg økonomisk og politisk best? De kommunistiske masser stormet fram, og stilt overfor den mulighet at Hongkong kunne bli rammet på en eller annen måte, fant pengemattadorene og kjøpmennene det klokest å tilby sin assistanse til kommunistene, som handelsagenter for Kinas kommunistregjering, «ville de kunne skaffe seg svær vinning». De kunne gjøre stortilte forretninger med Kommunist-China i ubegrenset tid framover. De fikk også overtalt den britiske regjering til å innta samme holdning» skriver bladet «Det Beste».

Og Hongkong (briterne) begynte å forsyne kommunistene med alt, deri innbefattet krigsmateriell. Og i 1950, etter krigsutbruddet i Korea, strømmet gullet inn i Storbritannias lommer. Og dermed dumpet briterne rett opp i den moralske hengemyra. Ved å drive sin høkerhandel med krigsmateriell, øket de kommunistenes makt og deres muligheter til å ta, ikke bare amerikanske, men også engelske liv, idet England selv hadde 12,000 soldater i Korea.

Forholdet er øyensynlig fortsatt at englanderne forsyner kommunistene med krigsmateriell, som så blir brukt mot FN's styrker i Korea. Det vil med andre ord si at også norske unge gutter, som stilles til disposisjon for

FN, vil bli møtt av en morderisk ild fra engelske våpen i kinesiske hender. Og dette er en så alvorlig sak at den bør tas opp til omsorgsfull behandling i alle norske hjem hvor det er unge menn, som etter hvert har fått eller vil få sin soldatutdannelse enten her i landet eller i Tyskland. — Og enhver får gjøre opp sin mening om det er riktig å la sine unge sønner risikere livet for en ellers vakker ide. Det en kan slå fast — er: at engelskmennene skyr intet middel når de bare kan tjene penger. Men dessverre, det er ikke bare engelskmennene som er slik.

Ifølge et telegram i Aftenposten for 13. august 1951, viser det seg at representanter for den lovpriste norske rederstand ikke er det spor bedre. I telegrammet heter det:

Fem norske skip med på blokadebruddene i China. Og det viser seg at telegrammet inneholder opplysninger om at hele 102 skip, derav 5 norske og 24 engelske har seilt med krigsmateriell de siste 6 måneder til det røde China.

Dette er Aftenpostens melding til det norske folk, og med den blir forholdet enda verre. Fem navngitte skip under norsk flagg forbereder med andre ord den norske kontingent til FN styrkene i Korea til en velkomst i blod og død, eller det som er enda verre, til pinefullt kommunistisk fangeskap. At 24 engelske skip er med, forundrer ingen. Men at norske er med forferder oss.

Far til 19-åring.

Nye mennesketransporter i østområdene

100,000 ØSTTYSKERE SENDES TIL TVANGSARBEIDE I POLSKE GRUVER.

Privat til «8. Mai» fra Bonn.

or en tid siden ble det opprettet en hemmelig avtale mellom den østtyske president Pieck og den polske president Bierut. Avtalen gikk ut på å deportere så mange østtyskere som mulig til Polen.

Etter hva det nå opplyses på velunderrettet hold i Bonn, er denne mennesketransport allerede satt igang. En regner med at alt i alt vil 100,000 østtyskere bli deportert. To tog med om lag 4500 ulykkelige mennesker allerede er sendt fra Leipzig til tvangsarbeide i gruvene ved Waldenburg i Schlesien.

Åpen kamp mot Atlantpolitikken i Danmark

En komite, som vil bekjempe Atlant politikken er under dannelse i Danmark. Komiteen, vil søke gjennomføre en selvstendig dansk utenrikspolitikk som består av utelukkende ikke-kommunister, mest radikale, venstrefolk og unge sosialdemokratiske akademikere.

Denne komite har intet å gjøre med en møterekke som har vært holdt på den liberale skole «Bredablikk». Hensikten med disse møter var utelukkende å få istand en diskusjon mellom folk fra alle leirer bl. a. om Nordens muligheter som mækler mellom øst og vest og en av innleiderne var finansminister Thorkill Kristensen.

Det fortelles at muligvis vil svenske og norske deltagere i Bredablikk møtene søke tilsvarende møter sammenkalt i sine hjemland.

Det nasjonalsosialistiske parti i Tyskland fikk penger fra den amerikanske stat

En mill. mark til partiets hovedorgan

Völkischer Beobachter

8. gamle guder er knust og nye billedstøtter er reist.

Vyrde «8. Mai»

Ein av dei mange som høgvyrder deg for det gode og trugne arbeidet du strevar med, vil hermed senda deg si beste helsing og takk og ynskja deg lukka i arbeidet frametter! Med stor undring og vyrdnad ser me kor ihuga og trottugt du hamrar laus på den svære bastion som heiter «Rettsviket i Noreg».

Dette arbeidet vil setja merke etter seg og vera eit føredøme for all framtid såleis at ingen som vert råma av eit liknande oppgjær (slikt kan hende) sler seg til ro og gjev seg yver i motløysa, men tek kampen opp og fører retten fram til siger.

Det er eit sermerkt kapittel i norsk saga du, vyrde 8. er med og skriv. Det vil standa glans av det for all framtid. Liten og anselaus stod du fram, men harmen yver uretten som brann i bringa di, og medkjensle med dei som leid under uretten, og trongen etter å finne fram til saningi, hev gjeve deg gode vokstervilkår som hev bore deg fram til det du no er. Det er eit heilag gudsigna arbeid du i trott hev dreve. Dei ordi: at alle som ærlig søker skal finna, er like sanne i dag som dei alltid hev vore. — — —

«Tidi vender og tidi snur». Ja — tidi hev ei merkjeleg evna til å snu på alle ting. Og nett no snur ho svært godt, det kjem fram i dagen mange ting som fyrr hev vore løynde. Det vert ei rik tid heretter for deg 8. Du hev stridd det verste og kan vona at det vil gå noko lettare og betre fram etter no. Det vert ein kveik i hugen for alle dei vonlause og nedbrotne. — Det ber mot vår og sumar, mot ljøs og dag. Dei trugne som hev stridd nattevakti igjenom ser med fagnad den gryande dagen med fager soloppgang bak blåkvite fjell. Det er sjølv Noreg som stig fram! — — —

Nå kan du, kjære 8. og ha råd til å vera noko mindre hard — um eg så må segja — enn du fyrr hev vore i den harde striden du hev stadi i. Du kan til dømes ha råd til å skilja deg helt av med eit namn som dekkjer ein mann som du hev vore sers hugen på — som venteleg var. Men det kan

lett verta formykje og, veit du, Du skynar kva eg meinar. Det var nokon i dette landet som då turen kom til deim og dei skulle syne kor kristeleg og humane dei var, då heldt dei slett ikkje mål, men spelte ynkjeleg fallit. Då all pondus og prakt vart plukka av deim, stod dei nokso ribba att, og det var ikkje noko lysteleg syn. Men lat oss no ikkje sjå oss forarga på dette lenger. Innfor Den Høgste er me alle syndarar og treng nåde og miskunn både store og små folk.

«Skjendelsesverket» vil framtida gje va sin nådelause dom, og lat så det vera nok — —. Den oppgova du, kjære 8. arbeider med, nemlig å få reisa upp alle dei som dette «verket» slo ned, er ei så stor og heilag sak, at ho inkje må meinkast av disse drypp mot forfattern av «Verket». Med tid og stund vil «Verket» venda seg mot sin opphavsmann, og då vert den saka ordna som ho skal.

Difor meinar eg at alle som hev noko verdfullt å bera fram til deg 8. må gjera det uta nå ta i pennen meir det så altfor godt kjende forfatternavnet. Skal me så vera einige um det?

Det kan og vera andre «namn» å setja fingeren på som eg tykkjer ein ikkje skulle nytta så mykje som ein gjerer. Til dømes namn som «svik—svikt—svikar». Eg tykkjer dei høver ikkje (sjøl um dei stend i gåsauge). Det utnamnet andre hev sett på ein, og som ein helst vil vert kvitt, skulle ein då ikkje sjølv halda uppe ved å bruka det i tale og iskrift. Det er nok bakvendt dette, noko som tyder på at ein ikkje er merksam på det psykologiske moment: at ein sjøl hjelpar til å hamre inn i eige og andre sitt medvit usanne ting som ein strevar hardt med å få burt.

Eg torer gjera deg merksam på dette, kjære 8. og vonar du heldt dei fine beda dine heilt fri for ugras heretter.

Med dette hev eg bore fram det eg hadde på hjarta i samband med den fagnad og takk eg ynskta bera fram til deg.

Beste helsing.

Ein av dei mange.

UKEN

SPANSK LYN-SKREDDER.

I Spania er tekstilvarer meget billigere enn i Frankrike, forteller de svenske aviser. En spansk skredder i San Sebastian har derfor etablert seg som «lyn-skredder». Fransk-mennene reiser over grensen om morgenen og tar mål med det samme. Etter lunsj prøver de, og når de om kvelden vender hjem til fedre landet igjen, har de på seg den nye dressen!

Man må virkelig spørre hvorfor ikke demokratisk tøy er like billig? I hvertfall må grenseforholdene der nede være ganske idylliske — tross redselsskildringene i norske aviser.

A HEL, A HYPP HVOR DET GAR!

47 land hadde inntil 25. august opphevet krigstilstanden med Tyskland melder de svenske aviser. — Etter at Amerika ga startsignalet, har det vært det rene kapplop mellom landene. Denslags pleier jo ellers gjerne å være en to-sidig affære. Desverre forlyder det intet om hvor ledes man i Bonn har mottatt den norske erklæring, — det var jo også en over 10 år gammel «nyhet»!

BRADLEY ADVAREK.

USA øverstbefalende general Bradley har under et møte med senatets utenriks- og militærkomite på det alvorligste henstilt til kongressen å være beredt på alt. Ingen kan med sikkerhet vite hva mennene i Kreml tenker på å gjøre, sa han.

AMERIKAS SELVAAG BYGGER 25 HUS OM DAGEN.

De amerikanske byggmestres Selvaag — mr. William Lewitt — skal i disse dage begynne å bygge en ny by i Pennsylvania. Byen skal bestå av 16,000 fabrikklagde en-familievillaer, samt forretningsgårder, kirker, skoler, parker og sportsplasser. Byggetempoet skal være 25 fullt ferdige villaer pr. dag. Dermed slår denne byggekunstens Napoleon sin egen rekord. Han har nemlig tidligere «massefabrikert» en annen by, Lewittown, med 17,546 boliger i et tempa av 16 nye hus pr. dag. Den nye byen skal ligge midt mellom to nye store rustningsfabrikker som er under oppførelse.

STALINS AND OVERALT.

Tre millioner barn begynte den 9. september det nye skoleår i sovjetsonen. Det er utarbeidet en ny skoleplan i stalinistisk ånd. — Det sosialistiske enhetspartis pedagoger, har etter et grundig studium av

En spansk-amerikansk militærallianse nær forestående

Ble admiral Sherman «kryddet avveien» av krefter som motarbeider den spansk-amerikanske avtale?

Den avdøde amerikanske admiral Shermans innledende forhandlinger med general Franco i Madrid har nu resultert i at en større delegasjon av ledende amerikanske offiserer er sendt til Madrid for mer inngående drøftelser angående det militære samarbeide mellom USA og Spania.

I enkelte kretser i USA er man overrasket over at den europeiske presse forbigår disse forhandlinger i taushet. En kroniker har forøvrig antydnet at admiral Sherman er blitt «kryddet av veien» av krefter som ikke ønsket forståelse mellom Franco og Washington.

Den amerikanske delegasjon som befinner seg i Madrid består av følgende offiserer:

1. General Spry, kommando-general ved Atlanterhavsavdelingen av luftvåpnets transporttjeneste-delegasjonens leder.
2. Generaloberst H. Tibets fra det amerikanske luftvåpens hovedkvarter i Washington.
3. Brigadegeneral Samuel G. Conley fra den amerikanske Europa-kommandos hovedkvarter i Hel-

og Spania. I enkelte kretser i USA er man overasket over at den europeiske presse forbigår uten å nevne den tyske krigsstatistikk. En kroniker har forøvrig antydning at admiral Sherman er blitt «ryddet av veien» av krefter som ikke øns-

Europas største musikkfest

for amatører har i sommer gjennom flere uker vært holdt i den nederlandske byen Kerkrade. 77 amatørorkestre med over 3600 musikere fra 14 europeiske og etpar oversjøiske land har deltatt og samlet over 100.000 tilhørere. Blant de 77 orkestre var ikke mindre enn 23 tyske, skriver en korrespondent til Göteborgs-Posten, og spør: Hvorledes artet nu møtet mellom de stive nederlenderne og de altforglemmende tyskere seg? — Som De ser storartet! svarer en nederlandske musikkervenn ham. Først på grunn av at det er gått seks år siden krigen sluttet, desuten fordi vi nederlendere er realister men kanskje mest fordi vi bor i provinsen Limburg som jo er grensedistriktet. Vi er vant til tyskerne og er ikke det spor engstelige for dem! sluttet han.

Boken som vil leve i norsk historie

er dr. jur. Gustav Smedals bok

«PATRIOTISME OG LANDSSVIK»

Den gir et tidsbilde av okkupasjonstidens Norge og av de politiske forfølgelser etter frigjøringen.

Den er det skarpeste angrep som er rettet mot oppgjøret, og myndighetene har ikke kunnet angripe den, fordi fremstillingen er helt korrekt.

Bokladeprisen var hittil kr. 12,— for det innbundne eksemplar.

Grunnet utenlandsreise og for å få restopplaget brakt ut er prisen nå nedsatt til kr. 8,— fritt tilsendt, og hvis minst 5 eks. bestilles samtidig, blir de portofritt tilsendt mot innsendelse av kr. 35,—.

KARL SEELAND - OPPEGÅRD ST.

2. Generaloberst H. Tibets fra det amerikanske luftvåpens hovedkvarter i Washington.
 3. Brigadegeneral Samuel G. Conley fra den amerikanske Europa-kommandos hovedkvarter i Heidelberg.
 4. Brigadegeneral Frank S. Besson jr. fra transportlederens kontor i Washington.
 5. Oberstløytnant David C. Wallace fra stabssjefens kontor i Washington.
 6. Kontreadmiral Robert L. Campbell jr. stabssjef og sjef for den 6. flåte. London.
 7. Kaptein Henry R. Weir, fra flåte operasjonskontoret i Washington.
- Det minnes om den amerikanske utenriksminister Achesons uttalelser like før admiral Shermans død. Acheson sa da at de militære sakkyndige var enige om at Spania er av overordentlig stor betydning for forsvarret av den vestlige verden. Han tilføyde at den avtale som man måtte få med Spania vil «supplere USA's grunnleggende politikk som tar sikte på å bygge opp Vestens forsvarskraft».
- På vel underrettet hold i Washington antydes at en spansk-amerikansk militærallianse bare er et tidsspørsmål. Den vil bli sluttet uansett hva London, Paris eller andre europeiske hovedsteder mener om saken.

En mill. mark til partiets hovedorgan Völkischer Beobachter

Den amerikanske jurist Wiehl forteller oppsiktsvekkende ting — og blir utvist fra Tyskland

Den amerikanske jurist, Frederick Wiehl, som var forsvarsadvokat for en av de nazister, som ble hengt som krigsforbryter i Landsbergfengslet, har fått ordre om å forlate Tyskland. Ifølge det amerikanske overkommisariat er han en «nazisympatisør» hvis nærvær i Tyskland «hindrer oss i å oppnå våre mål i Tyskland». Wiehl uttalte i mai at han ikke trodde, at den amerikanske regjering var så dum at den ville henrette de dømte Landsbergfangene. De er jo helter som har deltatt i kampen mot kommunismen, sa han.

Wiehl forteller, at han i 20-årene ble sendt til Tyskland av den tidligere amerikanske forsvarsminister James Forestal, som begikk selvmord i 1949, for å hjelpe opp det voksende nazipartis finanser. Han fikk med seg en million mark og med disse som grunnlag ble partiets hovedorgan, Völkischer Beobachter startet. Etter tilbakekomsten til USA reiste Wiehl til Det fjerne Østen sammen med en gruppe amerikanerne, som tilhørte gruppen «Antibolshevikkiske forbundet» og arbeidet i Kina og Manchuriet med å likvidere hemmelige russiske agenter. Tilslutt ble flertallet av amerikanerne selv myrdet av russiske agenter.

Mange kaller meg for nazist, sier han, men selv anser jeg meg for å være en amerikansk patriot, som utelukkende arbeider for antikommunismens sak. Han har en slektning som sitter i russisk fengsel i nærheten av Berlin, og han hadde tenkt å befri ham når Landsbergaffæren var over. Han la til at hans klient, SS-generalen Pohl, var medlem av det antibolshevikkiske forbundet som opererer over hele verden. Men nå er han hengt av amerikanerne. Wiehl er sendt tilbake til USA. Slik er verdens lønn, og man kan skimte mennene, som står bak en slik aksjon — med tråder som går under jorden fra Washington til Kreml.

Erkjennelse?

Rektor ved Finnmarks off. gymnas, Olaf Hoel, skriver i «Arbeiderbladet» nr. 116 en artikkel om problemet: — Bør skoleåret følge kalenderåret. Vi gjengir et lite avsnitt:

«Hvis en gjør tanken om å la skoleåret følge kalenderåret til virkelighet, vil en unektelig få en rekke — fra 3 til 5 — vanskelige overgangsåre — elevene vil i disse årene enten miste eller «vinne» et semester i sin skoletid. Ved dyktighet og elastisitet maket imidlertid vårt Undervisningsråd i krigsårene vansker av langt større og alvorligere art, og gjennom pensumsavkortninger og standpunkt karakterer i stedet for eksamens karakterer som hjelpemidler, førte Rådet

Den norske legasjon i Buenos Aires atter på krigsstien

Chargé d'affaires Eckell's merkelige opptreden Har i flere måneder holdt en norsk skipskaptein som søkte om pass for narr

Fra «8. Mai» korr. i Buenos Aires.

Den 7. mai henvendte en norsk skipskaptein seg til den norske legasjon i Buenos Aires med anmodning om å få et pass. Kapteinen forklarte at han var tilbudt skipperhyre og derfor trengte et pass. Han gjorde oppmerksom på at han hadde vært medlem av Nasjonal Samling og at han hadde fått en dom på fire år i den anledning, — videre at han våren 1948 forlot Norge på en irregulær måte. Han gjorde også den norske chargé d'affaires, hr. Eckell, oppmerksom på at det var en kjennsgjerning, at andre norske politiske flyktninger

hadde fått tildelt norsk pass. Dette bekræftet hr. Eckell (antagelig fordi han selv hadde utstedt dem) og lovet videre at han skulle sende saken til Norge øyeblikkelig med anbefaling fra legasjonens side.

Legasjonen skrev til utenriksdepartementet først den 23. mai til tross for at legasjonen i mellomtiden ikke kunne forstå at det ikke var innløpet noe svar og hadde foranlediget kapteinen til å telegrafere til utenriksdepartementet. Da det fremdeles etter sigende ikke innløp noe som helst svar til legasjonen, ble det ad privat vei foretatt undersøkelse i Norge. Det viste seg at saken skulle tas opp til avgjørelse av de norske myndigheter den 10. august etter anmodning av kapteinens hustru, som hadde forlangt den fremmet. Litt forbausende var hustruens meddelelse om at de norske myndigheter hadde meddelt henne, at pass ville bli gitt, hvis det kunne konstateres at andre flyktninger hadde fått pass. Likeså forbausende bl. hustruen ved å erfare fra de samme myndigheter at den norske legasjon i Buenos Aires hadde frarådet utstedelse av passet med den begrunnelse at skipskapteinen kunne få argentinsk pass. (For den som ønsker å se legasjonens skrivelse står den til forføyning).

Denne var jo nyheter av en særlig interesse, og skipskapteinen gikk der for atter opp til legasjonen i Buenos Aires, hvor han ble møtt av en smilende, beklagende hr. Eckell, som fortalte at han ikke kunne forstå at han ikke hadde fått noe svar fra utenriksdepartementet. Da han ble foreholdt sakens sammenheng sa han, at han måtte ha forvekslet skipskapteinen med en annen. Hvem denne annen var ble det hverken spurt om eller sagt navnet på. Nu lovet imidlertid hr. Eckell å skrive til utenriksdepartementet med en gang å bekræfte at andre politiske flyktninger hadde fått pass og derfor også å anbefale denne ekspedisjon.

Om den norske utenriksembetsmann virkelig sender et nytt brev får stå sin prøve og likeså om han anbefaler ekspedisjonen. Dog synes de argentinske myndigheter det er ganske pussig at den norske legasjon skriver til utenriksdepartementet og frarår at det utstedes pass til en norsk borger med den begrunnelse at han kan få et annet lands pass, og ettersom saken blir bekjent er det sikkert flere som kommer til å undre seg over denne fremgangsmåte. Man forundrer seg også blant de argentinske myndigheter over at man i Norge hevder at det kommer an på om det er andre flyktningene som har fått pass, når dette er et faktum. Det er som en herv. embetsmann sa: Det er som om man ønsker at den høyre hånd ikke skal vite hva den venstre gjør.

Hvor lenge hr. Eckell skal få fortsette å være persona grata i Argentina er et spørsmål for sig.

STALIN OG OVERALT.

Tre millioner barn begynte den 1. september det nye skoleår i sovjet-sonen. Det er utarbeidet en ny skoleplan i stalinistisk ånd. — Det sosialistiske enhetspartis pedagoger, har etter et grundlig studium av russiske og folkedemokratiske undervisningsplaner skåret bort alt som «ikke er strengt vitenskapelig korrekt». Etter den nye undervisningsplan blir bl. a. Lysenkos biologiske lære den eneste som anerkjennes. Gymnastikundervisningen får til oppgave å oppfostre barna i sovjet-sonen til «ekte tyske patrioter».

FAR TYSKERE LOV TIL Å BÆRE JERNKORSET?

Vest-Tyskland får sin første orden — fortjenstkorset — den 12. september. Det skal fortrinnsvis utdeles til politimenn. — Samtidig har regjeringen i Bonn utnevnt et utvalg, som har fått til oppgave å prøve spørsmålet om tyskeres rett til å bære ordener som jernkorset.

ADENAUER STILLER KRAV.

Fra Bonn blir det meldt, at Adenauer har stilt krav om økonomisk hjelp fra Amerika og for Storbritannias og Frankrikes vedkommen-der har han stilt politiske betingelser, som pris for at Vest-Tyskland skal stille 12 divisjoner til Eisenhoweres disposisjon. — Adenauer opplyste Harriman om, at en tysk arme på 250.000 mann som USA ønsker, kommer til å koste 30 milliarder kr. Ytterligere noen millioner vil bli ført på Amerikas regning for omlag 2000 jakt- og bombefly som Vest-Tyskland i tilfelle må ha.

10.000 TYSKERE I ARABISK TJESTE.

Hans Müller, som var offiser i Rom mels Afrikahær, forteller til Hamburger Freie Presse, at minst 6000 tyske soldater er vervet til den seudarabiske arme og omlag 4000 er vervet av Jordania. Det er Hans Müller som har drevet vervevirksomheten, og han har nå satt seg i forbindelse med den tyske pansergeneral grev von Strachwitz.

140.000 DANSKER

har i de siste fem måneder vært på turlistreiser i Vest-Tyskland. Den tyske ambassade i København som 1. april overtok visum-administrasjonen, utstedte 25. august gitt visum nr. 100.000, meddeler de danske aviser.

SCHUMACHER ER IKKE BLID.

«De vestallierte driver en hensynsløs seierpolitikk, og forbundskansler Adenauer oppmuntrer den gjennom sin passive og negative holdning, sa den sosialdemokratiske opposisjonsleder Schumacher i en radiotale i forrige uke.

OTTO STRASSER FAR IKKE BLI TYSKER.

Otto Strasser, lederen for den i 1931 startede nazistiske splittelsesorganisasjon «SVART FRONT», er av regjeringen i Bonn atter nektet å bli tysk statsborger.

Strasser bor nå i Kanada. I de siste år har han arbeidet meget for å få organisasjonen «Forbundet for Tysklands fornyelse» anerkjent i Vest-Tyskland.

Nordmørspostens Trykkeri